

[Indenrigsministeren.]

fortsætte med en generel Rentelettelse. En individuel Undersøgelse maa her afgøre, om Lempelse er nødvendig, og i saa Tilfælde vil en saadan eventuelt kunne ske gennem en i Henhold til § 5 i Loven af 1922 tilstaaet Henstand. For de saakaldte Parcelhuse, hvis Antal er 6 000, men hvis Restgæld til Fonden kun andrager omkring en Trediedel af Fondens samlede Restgæld, har jeg derimod ment det rigtigt, at der fortsat ydes en generel Lempelse.

Det Lovforslag, jeg her fremsætter, gaar da ud paa for det første for disse Ejendomme i Henhold til Bestemmelsen i Lovforslagets § 4 at forlænge den $\frac{1}{2}$ pCt. Rentenedsættelse til ogsaa at gælde Oktober Termin 1937 og derefter for de følgende 4 Terminer at nedsætte Afdragsydelsen til Statsboligfonden med $\frac{1}{2}$ pCt. af Hovedstolen, saaledes at Amortisationsperioden derved bliver lidt længere. Den øjeblikkelige Lettelse vil altsaa blive omtrent den samme, som Rentenedsættelsen udgjorde i de forudgaaende 5 Terminer, dog en lille Smule større, idet Rentenedsættelsen jo beregnedes af Restgælden, medens Afdragsnedsættelsen beregnes af Hovedstolen. Det maa ved Bedømmelsen af en saadan Afdragslettelse erindres, at et stort Tal af disse smaa Ejendomsbesiddere har andre Laan, som amortiseres over et kortere Aaremaal, saaledes at disse Laans Bortfald efterhaanden gør det lettere for dem at klare Statsboligfondsllaanene. Saafremt der maatte være Laantagere, som ikke ønsker denne Afdragsnedsættelse, vil dette selvfølgelig blive taget til Følge. I § 2 gives en tilsvarende Bestemmelse, som gælder for den hidtil gældende Rentenedsættelse, at Nedsættelsen ikke gives over for Ejere, der har overtaget deres Ejendomme efter 1. Januar 1928.

I § 3 fastsættes, at Efterpanthavere og andre i den til Statsboligfonden pantsatte Ejendom berettigede ikke kan støtte nogen Ret paa eller modsætte sig den her hjemlede Forlængelse af Statsboligfondsllaanets Amortisationstid, ligesom den indrømmede Afdragshenstand ogsaa omfatter eventuelle Kautionister for de paagældende Statsboligfondsllaan, saa disse ikke som Følge heraf fritages for deres Forpligtelser.

Jeg skal tillade mig at anbefale ogsaa dette Lovforslag til Tingets velvillige Behandling.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Spørgsmaal om Fremme af Forespørgsel til Justitsministeren af J. S. Foget, Elbæk-Jessen, Hartel, Jens Thomsen og Valdemar Thomsen om Justitsministerens Stilling til visse Forhold vedrørende en af det tidligere Kvæg- og Kødeksportudvalg i sin Tid afgiven Erklæring.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 4).

Formanden: Hvis ikke Krav om Afstemning fremkommer, vil jeg betragte Samtykket til Forespørgselens Fremme som givet. (Ophold). Det er givet.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1938 til 31. Marts 1939.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1; Forelæggelsen findes i Tidenden Sp. 7).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Hartvig Frisch: Den Rigsdagssamling, som nu tager sin Begyndelse, er jo den tredje i den 4-aarige Periode siden Valget i 1935, og efter gammel politisk Erfaring skal den tredje Samling være den mest frugtbare inden for Perioden. Det tror jeg nu ikke vil holde Stik denne Gang, nemlig af to Grunde. For det første var forrige Aars Rigsdagssamling saa indholdsrig, at den staar som noget helt enestaaende i vor politiske Historie — et smukt Bevis for Demokratiets Handlekraft, efter at Landstingsflertallet er skiftet. Men for det andet ligger en Række betydningsfulde Sager til Behandling i Kommissioner, og derfor kan vi jo i sidste Samling inden for Perioden eller maaske for enkeltes Vedkommende allerede i denne — det ved man ikke — vente et omfattende Arbejdsstof. Det gælder ikke blot Forfatningsspørgsmaalet, men det gælder tillige hele vort Skattevæsen, vore Trafikforhold, Raastofproblemet, Befolkningsspørgsmaalet og en Række andre vigtige Problemer.

Men selv om der saaledes næppe i Aar vil blive nogen Rekordhøst af Love, saa viser Statsministerens Aabningstale, at der bliver Arbejdsstof nok, og Tiden selv er jo i øvrigt en saadan, at den nok skal give os noget at bestille.

Der er et gammel Ord, der siger, at